

אשכולות פואטיקה

כתב העת

גיליון 7 ב' אפריל 2024 | ניסן התשפ"ד

אשכולות
פואטיקה

שירה עברית לעם

חג פסח, התשפ"ד

יקרים ויקרות,

גיליון זה של כתב העת של אשכולות פואטיקה מביא את קולות הפחד, חרדה, פרידה, חלקם יום יומיים וחלקם מתוך רוח התקופה. שירה היא דרך להתמודד, לחזק, לאפשר לבטא, לדלות מנבכי נפשינו את שרצינו לומר.

תודה רבה לכל מי ששלחו שירים, לכתב עת מיוחד זה. תודה מיוחדת לחברי מערכת 'אשכולות פואטיקה - כתב העת': נופר בר, רם הרשטין, ציפי שחרור, תמרה אור, איציק רייכר, אתי אדווה צדוק, נילי קלינגר ושי מדמון

חג מיוחד וקריאה משמעותית,

שוקי גוטמן,

אשכולות פואטיקה'

[/https://eshkolot-poetica.co.il](https://eshkolot-poetica.co.il)

נרגשים להביא בפניכם את הגיליון השביעי של כתב העת 'אשכולות פואטיקה', הרואה אור בתקופה מיוחדת במדינת ישראל, תקופה שאין מילים שיתארו ויש כל הרבה מילים שיתארו.

הלב מתקשה לומר חג שמח, הראש מבין שחשוב. בעת הזו מילים מקבלות משמעויות אחרות. המילים השגרתיות של החג מתחלפות במילים שנכנסו לחיינו בחצי השנה האחרונה. בהתחלה היו האימה, ההפתעה, ההלם והאחריות. ואז נכסו לחיינו הביטויים 'ביחד ננצח', נמוטט, מילואימניקים, חטופים, עסקה, הותר לפרסום.

ואז התחילו להתערבב גם המילים: שבים משבי, ושוב אחריות, וחרדה, וחרדה מטילים, ממחבלים, מההווה, מהעתיד. וגם פוסט טראומה, והאירוע הקשה ביותר בתולדות מדינת ישראל מאז השואה. ועדיין בקול ענות קצת פחות חזקה 'ביחד ננצח' ומתגנבות מילות השאלה 'ביחד?' תהיה עסקה? אפשר לנסוע לחו"ל?

ההבנה שקיימים כאן צבעים רבים ולא ניתן להמשיך הרבה זמן לשהות בשחור ובלבן.

וביחד עם הכאב, היגון והייאוש לומר גם תקווה, אמונה וחידוש.

משתתפי כתב העת

עדנה ויג	רן שייט	מאיה לבנון
ענבל מגן	רינה וילנר	דן בלומברג
ענבר תבור	רפאלה ורדי	לאה בן שלמה
ענבל רשתי	שולה ברנע	ירדן אהרון
ענת קופרמן	שחף ויאר	ליאת הלפרין וספי
צביה גולן	שירה שבח	לאה ברץ
צ'רנה שולמנוביץ'	שירלי שמואל	יצחק גוילי
ראובן פרומר	שירלי שנרמן קאופמן	יפעת גדות
קריסטינה רוסקוב	שישי מאיר	יעל רן
שי מדמון	שרה פרבר	יעל קן
מיכל דורון	שרית פרידמן –	יורם מרליס
ארנינה קשתן	ברזניאק	יוחאי ישראלי
	תהילה אדלר	יורם יגאל
	קרימלובסקי	יובל ששון
	תות הרמס סאטורי	יהודית סולומון
	תמר דוד- כריספי	טליה קלמרו
	תמרה חלוצי	חן לקס
	תמרה לילך מזומן	חנה גרנות
	נעמי לבנון-קשת	טלי ברק
	נעמי תדהר	חן קפלן
	נעם מוטולה	חנה שנהב
	סוזו-שוש בן עזרא	רם הרשטין
	נעמה מוזס	שוקי גוטמן
	עדה מיכל ווינשטיין	רונאל מרגוליס
	עדן ג'ואן מ. סימן טוב	רונה רונית שור
	עדי סגל ויסברגר	רותי איציקוביץ'
	סיגל בן עמרם	רחל אשד
	עדה רוזן גל	רחל בכר
	עיב זלוף עמר	ריבי זהר

*/ מאיה לבנון

מדי פעם,
קשאני לא שמה לב,
אני שומעת
את ההספד שלך.
מה יגידו עליך?
אני לא אגיד כלום,
כי אמות.
אבל עליך, מה הם יוכלו להגיד עליך?
על כלם הרי אומרים כמה היו מיוחדים,
רגישים, חכמים, אציליים.
אבל אתה באמת קזה.
לפעמים אני מדמינת
את הפנים שלך
היפות, העדינות, עשירות המבע,
על המסך,
עם שמך מצד ימין לתמונה
ואני לא נושמת.
עיני נקרעות
השנים חורקות.
מדי פעם
אני משתגעת.

חד סטרי אחרא / דן בלומברג

מלים לא נושאות על כתפן אלנקת זכרון
אך תרמילהן לעד ימלאו נשק שפתיים.

תחת כפת ברזל
נחש עבודה זרה מתקמט ,
בין הסדקים מתפתלות
אכזבות פתקים
יוצרות בי נימי כתל,
המתכת
החלודה
הזו

פוסט/ לאה בן שלמה

מיִשָּׁהוּ פּוֹחַד מֵהַפְּחַד
מיִשָּׁהוּ פּוֹחַד שֶׁהֶרְגַע יָבוֹא
הוא פּוֹחַד מֵעֲצָמוֹ
בְּלִילָה, בְּאִמְצַע הַיּוֹם
שׁוֹב וְשׁוֹב מִשְׁתַּלֵּט אוֹתוֹ הַחֲלוּם
קוֹרְאִים לָזֶה פּוֹסֵט
אֲבָל עֵכָשׁוּ זֶה קוֹרֵה .
לִפְנֵי וְאַחֲרַי
רְגַע שֶׁל פֶּחַד וְצִחּוֹק שְׂדִים מִתְגַּרֵּה
תּוֹפֵס אוֹתָךְ כְּשֶׁאַתָּה לֹא מוֹכֵן
אֲנַחְנוּ כָּאֵן וְאַתָּה עֶלּוֹב וְקֶטָן
מִתְלַבֵּשׁ וְאוֹכֵל עִם כָּלֵם מִתְעַרְבֵּב
הַסּוֹד הָאֲכָזֵר מִמֵּתִין וְאוֹרֵב
שֶׁד הַמְּכַעֵר, אֲנִי הָאֲחֵר.
דִּיר מִשְׁנָה בְּתוֹכִי - וְאֲנִי מִשְׁלֵם.
קוֹרְאִים לָזֶה פּוֹסֵט, אֲבָל זֶה לֹא עוֹבֵר.
בְּלִילָה הַבָּא, מִי עַל מִי יִתְגַּבֵּר?
הַשְּׁאֲרוּ אֵתִי, גַּם כְּשֶׁאֲנִי מִתְפַּרֵץ
תָּנוּ לִי מְרַחֵב לְהִתְפּוֹצֵץ
תָּנוּ לִי מְקוֹם לְצַדְדְכֶם וְאַתְכֶם
גַּם כְּשֶׁהַדִּיר מִשְׁתַּלֵּט מִתְפַּרַע
אֲנִי רוֹצֵה לְרִצּוֹת לְנַצֵּחַ,
לְחַבֵּק אֶת הַלֵּב הַצּוֹרֵחַ,
לְהַשְׁכִּין שְׁלוֹם, לְחַיּוֹת,
כָּאֵן וְעֵכָשׁוּ
לְחַיּוֹת.

כחיות הבר/ ירדן אהרון

לא אהבה תהדהד הלילה במועדונים
לא שקרון החושים
ולא המיניות הטבעית
כי אם הפחד
הפחד שפספסנו את אהבת חיינו
בהבלחת מכונית
בהסטת מבט זמנית
במאית שניה
נטולת מודעות
מאז ומעולם חיות בר פראיות
חרדה במורד הגרון פתאונות
בדידות זרמת בדם פחרמנות
בסוף כלנו
כחיות הבר

הילד שלי לא רוצה להיות גיבור/ ליאת הלפרין וספי

הוא לא רוצה להיות הרוג
ולא רוצה לעזוה
והוא אָמר
לָהֶם
זֶה לא בִּשְׂבִילִי
וְהִלֵּךְ
וְחָזַר לַגְּנָה שְׁחִכְתָּה לְמִים
וְחָזַר לְשֵׁאת חֲתוּל עַל יְדֵים

וְאָנִי יָדַעְתִּי שְׂאֵם הָיִיתִי יְכוּלָה
הָיִיתִי מְכֻסָּה שְׁנָתוֹ בְּשִׁמְיָךְ

זמן בוגדני/ לאה ברץ

סופרים את השניות
את הדקות
את הימים
את הנשימות
ובעקר את החסרות.
שואלים את המכרים,
את החוזרים
ועוד מעט את ארבע הקשיות
וממשיכים
וכל נגיעה בבשר החי צורבת
וכל נשימה כואבת,
לו רק יכלנו להסב את הזמן
המהתל בנו בהזכירו
את עוף החול
זמן שאול
עקבי,
ובעקר בוגדני.

מחסניות/ יצחק גוילי

כאֶשֶׁר לְבִסּוֹף מִיִּשְׁהוּ
מְצַלִּים לְהַכְנִס אֶל חֲדָרֶיהָ
וְלְהַרְטִיט אֶת נִשְׁמָתָהּ,
חֲרָדָה מֵעוֹד אֲכַזְבָּה
הִיא עוֹצֶרֶת הַכֹּל לְרַגַע,
בְּחֲרִיקַת בְּלָמִים שְׂקֵטָה,
וְזוֹרְקַת מְלֵא מְצַנֶּנֶת
מִמַּחְסָנֵיזוֹת הַיְּאוֹשׁ
הַמוֹכְנוֹת אֶצְלָה מְרֹאֵשׁ,
קִצְת לְקַרֵּר,
לְהַטְבִּיעַ אֶת הַפְּחָד,
לְהַרְגֵעַ.

זהות/ יפעת גדות

"שלא כמו בחלומות, אתה צריך לנוע,
לנוע ומהר מאש הצלפים, מאש המחשבות"
(כדורי הרגעה בדבש, גבריאלי בלחסן)

האם אני החרדה? האם החרדה היא שמי
אשר נתן לי ועטף אותי פקרום
דביק כשהגחתי מאמי?
האם החרדה נגרת אחרי? האם אני

בעקבותיה מדדה, מרב פחד מבהלת
שהיא תנטש אותי ואשאר נבדלת,
ולא אדע אם אני החרדה,
ואם החרדה היא שמי,
ולא אדע, אם היא תלה, מי תשאר אני.

מטרונום/ יעל רן

קְשָׁאתָן לך אוֹלְטִימָטוּם
הַזְמַן יִדְפֵק כְּמֵטְרוֹנוֹם
בְּחִלְלִי צְפִיָּה וּפְחַד
שְׁנֵיהַ תַּזְדַּחֵל
אֶחָד שְׁנֵיהַ
דְּקָה אֶחָד
דְּקָה
וְשַׁעָה אֶרְכָּה
מִשַּׁעָה
מוֹצָא פִיךָ
כְּסוֹף יוֹם צוֹם
גְּזַר הַדִּין
שְׁיַחְרֹץ דְּרַכְנוֹ לְאֵן
בְּבֵית הַמְשָׁפֵט הַגְּבוּהַ
לְעֵינַי הַלֵּב.

חששות ותקווה/ יעל קן

אדם עטוף מגננות
שמור כתיבת האוצר.
אדם מכה חרדות
איננו רואה המחר.
ידיו נזלזות מזיעה
חושיו מתכנסים, מתפקדים.
לבו הולם בחוזקה
כנגד ימים נוראים.
לחיו הסמוקות מחוירות
עיניו הכבירות בשחור,
לו רק יכל הוא לראות
לכלנו היה קרן אור.

שיר ילדותי/ יורם מרליס

"החֶשֶׁךְ דוֹקָא לֹא נוֹרָא... אִם בְּחֶשֶׁךְ אֵין צְפִירָה."
"אֲנִי כִּבְר יֶלֶד דֵּי גְדוֹל, אֲבָל קִצַּת פּוֹחַד מִשְׁמָאל, כִּי הַהוֹרִים שְׁלִי אוֹמְרִים, שְׁשִׁמָּאל-זֶה אֲנָשִׁים רַעִים."
"וְהַהוֹרִים שְׁלִי אוֹמְרִים שְׁאֵת הַחֶדֶשׁ לֹא גוֹמְרִים. לֹא בְרוּר לִי הַדְּבָר- לֹא יֵגִיעַ פְּבֵרוּאָר?"
"אֲנִי פּוֹחַדֵת מִתְנַוֵּר, גַּם דְּלוּק וְגַם סְגוּר, כִּי גַם כְּשֶׁהָאֵשׁ שְׁלוֹ כְּבוֹיָה, אֲפָשֶׁר פְּתָאוּם לְחַטֵּף כְּוֵיָה."
"וְאֵתָה, אוֹדִי, מִמָּה אֵתָה מִפְּחַד?"
"מֵאֲמָצִיָּה הַזְּקוּן, וּמֵהַכְּלָב שֶׁל הַשֶּׁכּוֹן, הוּא נוֹבֵחַ וְאֵתִי מִמֶּשׁ לֹא יְדִידוֹתִי."
"וְאוֹתִי הֵכִי מִפְּחִיד מִמְּשָׁלָה עִם הַלְּפִיד."
"לֹא יוֹדַעַת מָה וְאֵיךְ, אֲבָל אִם בִּיבִי לֹא יֵלֵךְ, לִי אוֹמְרַת סְבֵתָא בִּתְיָה שְׁהֵיָה סוּף לְדִקּוּ... דְּמִקּוּ... לְדִרְקוֹמֵתִי."
"וְאֲנִי פּוֹחַדֵת שְׁבִקְרוּב אֵת הַבַּיִת נַעֲזֵב, כִּי לֹאֲבָא יֵשׁ חֵבֵר שְׁנִשְׁלַךְ לְגוּר בְּמִקּוּם אַחֵר."
"כֵּן, לְדוֹדַתִּי הַדַּס כָּל הַבַּיִת נִהְרַס."
"וְלִי יֵשׁ דוֹדָה שְׁנִנְבְּהֵלֶת כְּשִׁדּוּפְקִים לָהּ עַל הַדְּלֵת. אֲזַ עֲכָשׁוּ יֵשׁ לָנוּ חֵק – לְהַכְנִס מְבִלִי לְדַפֵּק."

"אֲנָא, תְּגִידוּ, יְלָדִים, מִמָּה אַתֶּם מִפְּחַדִּים? לֹא בִּיחַד. בְּבִקְשָׁה, תְּרִימוּ יָד, וְתַעֲנוּ אֶחָד-אֶחָד."
"אֲנִי פּוֹחַד מְרַעִידַת הָאֲדָמָה."
"אֲנִי קִצַּת פּוֹחַד מֵהַיָּם."
"אֲנִי פּוֹחַדֵת מִשְׁרָפוֹת."
"אֲנִי פּוֹחַדֵת מֵעַכְבֵּי־שִׁים."
"וְאֲנִי מִנְחָשִׁים, וּמִלְבַּד לְחִצּוֹת כְּבִישִׁים."
"אֲנִי פּוֹחַד מֵאֵלוֹהִים, מִבְּרָקִים וּרְעָמִים, מִהַרְבַּ שֶׁל בַּיִת הַכְּנֻסֵת, וּמֵאֲמָא, כְּשֶׁהִיא כּוֹעֶסֶת."
"אֲנִי לֹא פּוֹחַד מִכְּלוּם, רַק כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ בּוֹם."
"אֲנִי פּוֹחַדֵת מִנְצָן, כִּי הוּא טַפֵּשׁ וּמִרְבִּיצָן."
"אֲבָא שֶׁל נְצָן שׁוֹטֵר, וְשִׁמְעֵתִי אוֹתוֹ אוֹמֵר, שְׁלֵהֲרַבִּיץ זֶה לֹא בְּסֹדֵר, חוּץ מִמְּפִרֵי הַסֹּדֵר."
"וְאֲנִי מֵהַדְּבוּרִים, וְשִׁיכְנִסוּ הָעֵרְבִים."
"מֵאֲנָשִׁים עִם כּוֹבַע גָּרֵב, וְטִלוּיִזְיָה בְּעֵרֵב, כִּי אֲזַ מִקְרִיאִים שִׁמוֹת וְאֲמָא מִתְחִילָה לְבַכּוֹת."
"מִפּוֹשְׁעִים, מִבְּתֵי הַסֹּהַר, וּמִמְּכַתְּבִים בְּדָאָר, כִּי אַחֲרֵי הַמְּכַתְּבִים אֲבָא הוֹלֵךְ לְמִלּוּאִים."
"וְאֲנִי מֵהַחֶשֶׁךְ."

"יש לי גור פלבים דלמטי, ובבית מלון,
שמעתי, להכניס פלבים אסור. איך אוכל
לדאג לגור?"
"אמא כבר חדש לא עובדת, אבל אני לא
מפחדת, כי תגמר המלחמה, והיא תרוצה
ונחמה."
אני פוחדת במיוחד מלרוץ אל הממ"ד, יש
שם מדרגה בדרך, וסבתא שברה שם את
הברך."
"אני פוחד ממחלה, ומטילים של חזבאללה,
אבל אם עלינו הוא ירה, אבא יקרע לו
ת'צורה."
"ומה אתה, יורם?"
"אני... אני מחכה כל יום שיגיע השלום. לא
הבנתי, מה מפריע לשלום כבר להגיע."

ציור של טרנר/ יוחאי ישראלי

אז הביטי נכוחה בחלום אהובה, את הרי
יודעת..

ואל נא תסיטי ממנו לרגע את לב היוותך.
שקטה, אצילית ואוהבת מעצם טבעך,
יציבה אל מול קולן המפתה של הסירנות
המבקשות את נפשך;

בהירה ומוגנת, בעודך צופה בהן
מבטרות בשניהן את הסיוט הער.

הלואי שתתני לקול פצפויז העצמות
המתמשך הזה
למשות אותך ממטתך ולהשיט אותך
בשלוה
אל חוף מבטחים.
אחרי הכל, יש לך את עצמך אהובה;
ואהבה מגלה אהבה.

שובי אל החוף, אהובה, ומשי, באחת, את
מבטך –

זה שנבלע ואבד לרגעים ולשנים
בקרקעיתו שזופת החשך של הים.
שלי את מבטך מן הסלעים המשננים,
שנקבו את גופך ורוקנו את שמחתך
ואמונתך.

משי והעלי את הנפש, הדם ואת אהבתך
הפשוטה.

זו שרגלה נלכדה בשוניית האלמגים
הגוססות;

והיא רוחפת מסיטת
בחלום הספינות הטרופות של העבר.
מקפת מים רבים וצמאה
לנשימה משחררת של ממש,
לרך התמים שבמגע.

"מים רבים לא יכבו את האהבה".
את הרי זוכרת..

הזמן לא מרפא דבר ואהבה, כמו ויסקי טוב,
יודעת להתערבב היטב גם עם פחד –
משכחה של העצמי, מבדידות מטריפה,
ממרחק מיבשה.

פחד קהל/ יורם יגאל

מבזהל במקצת
מאימת הקהל
חושש להתחיל
הקול רועד בפנים
וגם הלב לא רגוע
פחד ההופעה
קצת משפיע
אך נשימה עמוקה
ניקוי המחשבה
והנה זה מתחיל
ללא מורא נפחד
לספר הסיפור
האישי
שלי
לכול השומעים
שאיןם מוכרים

מפחדים למות/ יובל ששון

כולם מפחדים לחיות
אבל זה קשה להודות
שאנחנו מפחדים לחיות
אז אנחנו אומרים שאנחנו
מפחדים למות.
טעות

הפחד הוא הרוצח הכי אכזר/ יהודית סולומון

הפחד הוא הרוצח הכי אכזר
הוא מרדדים תשוקות ומגלה לנכר
מטשטש חלומות
ומעלים עקבות
של כל האמתות
הכואבות והאסורות
הוא מונע התמזגות
של כמיהה עם התקרבות
של נגיעה באש להבה
גם של כוונה ועוד דאבה
הפחד מוליד את הזהירות
מטפח חששות ונס מן הבדידות
מרחיק ממהות ומרתיחה
ודוחף אל הפושר והצננה
רוצח שמסתובב בינינו חפשי
ועוד ועוד נופלים לו בשבי...

פחדים אחרים/ טליה קלמרו

כמה זמן עבר מאז שאנחנו:
קבר לא אנחנו. אני עדין
זוקרת איך היית כותב לי
פחדים על דף נר, ואז
מוחק בעט עבה את כל מה
שקבר לא מפחיד.
איפה אתה עכשו
שאני צריכה מישהו שירגיע אותי
עמק בתוך החשך הזה.

אולי הלכת להרגיע
פחדים אחרים.

להולכת מעל מי תהום / חן לקס

קו להולקת מעל מי תהום :
עם חסר שווי המשקל.
עם הרוח המנשבת בערף.
עם עקמות הדרך.
עם כל תזוזת שריר וגיד מפחד.
עם גבה הלא צפוי.
עם עמק הבלתי נגמר.
ללא רשת בטחון.
עם ההתידדות בנפילה מטה מטה.
עם הבטחון כי בסוף הנפילה
תהיינה ידיים שתתפסנה אותי.

זרה בביתי/ חנה גרנות

קולות התנשמת מהדהדים
בין קירות ביתי
איש הצללים רוכן עלי
עיניו שקועות ושחורות
ידיו ארוכות וצפרניו חדות
מותירות שריטה מדממת
בבטני הלבנה
חרחריו מלנים בצפירה נוקבת.
איני מפירה עוד את חדרי
אפלה משתלטת עליו
קירותיו קורסים לעברי.
ליבי, מקבת הולמת
בור נקב בחזי
רעד תוקף אותי
ואיני יכולה לנשום.

*/ טלי ברק

בעותים ואתים
בְּכָל לַיְלָה
היא אתו למטה
בפיר הפעור הקפור.

אתי-תפירה מעל
עוברים מיד אל יד
שולחים
רגבי אדמה
כבדים
מכסים את עינה
ממלאים גרונה

בבוקר ההוא / חן קפלן

בבוקר ההוא מלאה הארץ חמס,
בבוקר ההוא ישבנו בחדר האכל המפניח,
בבוקר ההוא נפרצו שערי הרצועה,
בבוקר ההוא הלב נשבה בעזה.

הלילה הזה עטוף בפחד ומורא,
בלילה הזה מהפכר עולה תפלה,
הלילה הזה אור נרות זורח בחדרה,
הלילה הזה הכסא ממתין לשובה.

בבוקר ההוא קשרקדת במסבה,
בבוקר ההוא שהאויב חדר ממנהרה,
בבוקר ההוא קשהעירה נכבשה,
בבוקר ההוא קשפסקה שמחת התורה.

הלילה הזה נשוב לשדות הגבורה,
בלילה הזה קול אחים עולה השמימה,
הלילה הזה על השער נקישה תשמע,
הלילה הזה על הסף תזרח דמותה.

בואי/ חנה שנהב

בואי אל פְּחֵדִיךָ
וְהִכִּי בָּם
בְּמַטֵּה הָאֵלּוּקִים שְׂבִידֶיךָ
בְּאֶמְץ וְדָם
וְיִהְיוּ בְּעֵינֶיךָ כַּחֲגָבִים
וְכַפְנָם
גְּרָשִׁי מִחֹשְׁפֶיךָ
וְרָאִי מַעוֹט עֶרְכָּם

בואי אל נְפִלְאוֹתֶיךָ
וְהֵאִירִי בָּם
בְּמַטֵּה הָאֵלּוּקִים שְׂבִידֶיךָ
בְּרֶה, בְּחֶמְלָה
שִׁמִּי לְבָרְךָ בָּם
וְרָאִי כָּלֵם נִקְבָּצוּ וְבָאוּ לָךְ
וְרָאִי בְּאוֹרְךָ
שְׂזוֹרָח.

חיה/ רם הרשטין

חיה חייך
עד סוף הדורות
כחולם שעיניו לרְנוּחָה עצומות
בלי פחד לראות
האמת שברך.

חיה היזם
עד סוף היממה
כהזָה שאוזניו למלעיזיו אטומות
בלי רעד להד
לקולות שברך.

חיה הרגע
עד סוף המגע
כשבוי שליבו פועם לתשוקות
בלי אימת התסכול
לאהבות שברך.

חיה
בלי הפסקות.

מפחד/ שוקי גוטמן

מפחד
לדבר בגוף ראשון.

להסגיר עצמי ללא נודע,
להשרט תחת גדר סתם.
להחשף במערמי,
להצרב בחמת רבים .

מפחד
לדבר בגוף ראשון,
כמה אני גמיש.

אתם
תלטפו את יתרת רעמת ראשי.
תאספו את שברי מאמצי,
תירו קליעים למטרות ממקדות,
תבנו רקמות מתות.

מפחד
לדבר בגוף שני,
כמה אתם רגישים.

פצעים הגלדו,
רעדות לפרקים מזכירות.
חבורות מכסות בארשת פנים,
חבלות יבשות לא נראות.

כאב קולקטיבי/ רונאל מרגוליס

לאזור אִמֵץ להסתכל בְּעֵינֵי הפחד
תוף כְּדֵי גם לאבד שְפִיּוֹת בְּיַחַד
להתבונן בתוף נֶפֶשׁ מְבַעֶתֶת
לחפש באימה איזו פֶּסֶה קֵטְנָה
שֶׁל שֶׁקֶט

בְּבִקּוּר תַּמִּים רְאִיתִי אוֹתָהּ
תְּהוֹם אֲמֵתִית אֵלַי הַתְּגַלְתָּהּ
תְּהוֹם עֲמֻקָּה וּשְׁחָרָה
חֹנְקֵת צִעְקוֹתַי
עוֹצֵרֵת נְשִׁימוֹתַי

הַמִּתְנַתִּי בְּצַפְיָה לְזַעַה קָרָה
לְשַׁחֲרַר אֲנַחַת רִוְחָה
לְחוּשׁ בְּגוּפֵי הַקְּלָה
שֶׁהַשְּׁחָר יַחְזִיר אֶת כָּל הַצְּבָעִים שֶׁלְקַח
לְתוֹבְנָה שְׁזָהוּ חִלּוֹם בְּלֵהוֹת נֶשֶׁכַח

הַחִלּוֹם לֹא נִגְדַע וְהַפֶּךְ לְקִיּוּמִי
הַכָּאֵב הָעֵמִיק
הַתְּבוֹסֵס בְּנֶפֶשִׁי
חֲלַחַל פְּנִימָה
זָרָם בְּדַמִּי
כָּאֵב קוֹלְקֵטִיבִי מִזֵּן אֲכֹזֵר
כֶּזֶה שְׂבוּעֵר בְּעֲצָמוֹת כָּאֵב שְׁגוּרָם לָנוּ
לְרֵאוֹת אֶת הַחַיִּים בְּאוֹר אַחַר
קִיּוּמִי, הַשְּׂרָדוֹתֵי וְלִמְרוֹת זֹאת לְהַשְׁאֵר

תהום הפחד/ רונה רונית שור

גם אליהם יבואו
ויעלום מן האוב
אל האור האחרון
בדמדומי היום
עת ליל להגיע
שעת צבועים
בצחוק מרשע
יתנפצו אל הגלים
הסוערים, המערבליים
תהום נשמתתי ...

עת ערב, באדם החמה
בשלהי היום, עת תישק למים
תיזקר ראשה מעלה
ושוב תישק
תישח למצולה בדמדומי האור
האחרון המכשף
אז,
יתגנבו בלאט
אחד, אחד
לנשמתתי המבעתת.
יכנסו אליה ויצאו מתוכה
יעשו בה כבשלהם.
יעלו במטה קסם
את
הסודות האפלים,
יפרטו יחללו
ויטיחום בבוז
אל הפחדים הנסתרים
המוחבאים עמק
העטופים, המצפים

אבנים מתגלגלות/ רותי איצקוביץ'

אבנים בחרשת אקליפטוס ברמת הגולן
מעידות
אבנים מדברות על דרך,
מגלגלות שיחה בעקבות לוחמים.

ראו האבנים
מסירות נפש, תפת בעשן,
זכרו האבנים
לבבות אבות ובנים
נשברים מתאבנים,
באדמה נטמנים,

נצב אדם, סלע,
משתף
את אשר ראו עיניו בקרב
דומע, משתנק, מתפרק.

שותקים מאזינו מביטים באבנים
הן היו לפנינו
אחרינו ישארו
ואנו?
עד מתי נתגלגל בעולם
ומה נשאיר אחרינו כאן?

נצח עוגמה / רחל אשד

במקום בו הייתי
אין שריד עט ונר
גם לא אמצעי אחר לרשום
רק עקבות חלומי המשחיר של עץ
אד פרוש מעליו קענן אדמדמ
מכתים כבושה
ונצח עגמה מרחפת בוקה
שם רוחי הרעה מבעתת קרה
ואין כלל סימן שהייתי.

פחד הזקנה/ רחל בכר

ותמיד הפחד מזקנה רודף אחרי
חפוזים צעדי משלו
ומצאתי בקרבי את הפחם להאט
ובקצור נשימה לחכות.

שחמט/ ריבי זהר

פחד שחר
בצרים שחמט
מצרים
צריחה חנוקה,
מצמים
שערות
ארכות
של רפונזל,
מחכה
למלך
לבן
שיבוא.

טבע דומם בשמונה באוקטובר/ רן שייט

הגעתי למסכה
באחור אפנתי של
יום.

כמעט ונשמעת מוזיקת טרנס
מפמפמת צמרות אשלים,
הדציבלים גבוהים
אך הבסים נמוכים מתמיד
קזולות מטחי תבהלה.

הרכבים כמו מחממים שלדה ומנועים
לקראת אין תנועה,
העשן לא ממכונת אפקטים
הפיים – פילטר צבע לנוף המתגלה.

ריח כבשן עומד ביער,
הטבע נדהם,
העצמות נפרדות,
העיטים צוללים מטה אל נבלת היזם העולה.

ימים כלילות בצורים בתוכי/ רינה וילנר

וְהַיָּמִים
יָמֵי בְצֻרַת

וְהַלִּילוֹת
הַזְּכִיכִים לַיָּמִים

וְהַחַיִּים נִרְאִים כְּמוֹ אֵין

וְהָאֵין

מִבְקֵשׁ מִמֶּנִּי
לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ
וְאֵנִי נִצְוָה
וְהֵם חֲטוּפִים
וְאַתָּה אֵיךָ
וְאַיֵכָה אַתָּה.

גז משגע/ רפאלה ורדי

אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים ,
הֵם לֹא.
הֵם לִפְנֵי,
אֲנַחְנוּ אַרְבָּעָה שְׁמַנְקִים אַחֲרַי.
מֵתִים מְהֻלְכִים
שְׂבוּרִים שׁוֹתְקִים
מִצְטַמְקִים.
וַיֵּשׁ וַנִּפְשׁוּ כְּבָר תּוֹעָה...

מוֹנֵק מָה עָשִׂיתָ?
אֵיךְ יוֹדַע שְׁהֶצְעַקָה
תִּשְׁאִיר אוֹתָנוּ שְׁלוֹשָׁה?

חרדה / שולה ברנע

היאך תמצא צפור מנוח לנפשך כשקנה על
גוזליה נשרף?
חץ שמכנן החוצה-
שב לאחור פנימה אל לבה
ובר גדול נפער,
אליו התנקזו:
החרדות, היסורים והערגה-
התהפכו בו לבלי מצא מוצא.

אל תוך היער/ שחף ויאר

גם הלילה נפתח השער אל חביון היער
שם רוחשים חלומות טורפים ונטרפים:
חזיונות תשוקה חשופת שנים וכאבי גדילה.
גם הלילה כותב עצמי, מדמם זכרונות
חשופים,
מניח מלים זו לצד זו כמו אריחים של
פסיפס,
מסמם עצמי בחזיונות אהבה זרה
ומכאוביה.

הזמן ערמומי, חד חידות ופותר אותן
בהיסח הדעת,
מפיק נחוח מסתורי שמחבר אותנו לאדמה
כמו מסממים,
מזכיר סודות רק כדי לשכוח, בורא עלילות
אבסורדיות.
וכמו במאי משגע, שולח אל תוך היער שוב
נשוב ושוב
למסע גלוי אכזר, לשוב מבלבלים, כמעט
בלתי שפויים
מחלומות טורפים ונטרפים, תשוקה קשוחה
וכאב ישן.

וברקע רקוויאם של מוצרט – חצוף מטורף
וחדתי כמו נצח.

בראשית ברא/ שירה שבח

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים
אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ.
וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵהוֹ וְנִבְהוּ
וְשָׁקֵט עַל פְּנֵי תְהוֹם.

וּכְשֶׁאֲנִי מִגִּיעָה לְתְהוֹם -
אֲנִי בְּשָׁקֵט
כִּי הָרַעַשׁ בְּתוֹכִי מִשְׁתַּק
וְאֲנִי יְכוּלָה לֹא עוֹד
וְרִק
שָׁקֵט
שָׁקֵט כּוֹאֵב,
שָׁקֵט עַל פְּנֵי תְהוֹם.

מים עמוקים/ שירלי שמואל

לזכר-

זָרְקוּ אוֹתְךָ לַמַּיִם
מִבְּלֵי לִסְפָּר לְךָ
מֵהִי עֲצַמַת הַגְּלִים.

זָרְקוּ אוֹתְךָ עִמָּךְ
לֵלֵא כָּל הַכְּנָה,
הַשְּׂאִירוּ אֵי שֵׁם
אֶת חֲלִיפַת הַהֲצֵלָה.

שְׂכַחוּ לְלַמֵּד אוֹתְךָ
אֵיךְ צוֹלְלִים
וְאֵיךְ בְּכָלֵל נוֹשְׂמִים
כְּשֶׁהֲזַרְמִים כֹּה חֲזָקִים.

הָאֵם יֵשׁ לְךָ עֵגֶן
בּוּ תוֹכֵל לְהַאֲחִזַּז ?
הָאֵם יֵשְׁנוּ שׁוֹבְרֵי גְלִים ?

זָרְקוּ אוֹתְךָ לַמַּיִם
מִבְּלֵי לִסְפָּר לְךָ
מֵהִי עֲצַמַת הַגְּלִים.

זָרְקוּ אוֹתְךָ עִמָּךְ
לֵלֵא כָּל הַכְּנָה,
הַשְּׂאִירוּ אֵי שֵׁם
אֶת חֲלִיפַת הַהֲצֵלָה.

שְׂכַחוּ לְלַמֵּד אוֹתְךָ
אֵיךְ צוֹלְלִים
וְאֵיךְ בְּכָלֵל נוֹשְׂמִים
כְּשֶׁהֲזַרְמִים כֹּה חֲזָקִים.

הָאֵם יֵשׁ לְךָ עֵגֶן
בּוּ תוֹכֵל לְהַאֲחִזַּז ?
הָאֵם יֵשְׁנוּ שׁוֹבְרֵי גְלִים ?

מי האישה/ שירלי שנירמן קאופמן

דיוקן דיוקן שעל הקיר
מי האישה הכי כבויה בעיר?

דיוקן נאה למראה
הנחתי לי על הפנים
הוא מסוּך במקומי
שאף אחד לא יראה מה שבפנים

מענין אם המונה ליזה
גם היא זיפה
את החיור הקטן שלה
במקום לאונרדו

דיוקן דיוקן שעל הקיר
מי האישה הכי עצבנית בעיר?

הוא מעמיד פני רגוע
זה תמיד מפתיע אנשים לגלות
שאני פקעת עצבים עוטה דיוקן שלו
ומתחתי, סערות

כל כך רגילה
שיש דיוקן שעושה הכל במקומי
אז כשאני מסתכלת במראה
כבר לא מוצאת שם את עצמי

דיוקן דיוקן שעל הקיר
מי האישה הכי מבהלת בעיר?

האמת שלאחרונה
גם ממנו אני לא מרצה
לא משנה כמה אפור אני מורחת
לא רואה שם מה שאני רוצה

זה לא בגלל הקמטים
זה לא בגלל השערות האפרות
זה בגלל שנים ללא שינה
ודאגות.
דאגות.

אם הפשרתי פתה לתת להם לארוחת עשר.
ולאן נברח כשהדמוגרפיה תנצח?
והדלת? היא נעולה?
ומה יהיה אם ההורים שלי ידבקו
במגפת סוף האנושות חדשה?
עוד לא סימתי לנקות את הכלים מארוחת
הצהרים
תכף צריך להכין
עוד ארוחה.

ואיראן.
מחפשת נחמה אצל הדיוקן.

דיוקן דיוקן שעל הקיר
מי האשה הכי יפה בעיר?

"זאת לא את"
הוא עונה לי

גלגוליה של אבן / שישי מאיר

קִשְׁהִיתָה יְלֵדָה וְנִתְקַלָּה בְּבַעֲיָה
לֹא הָיָה לָהּ מִיִּשְׁהוּ לְסַפֵּר לּוֹ עָלֶיהָ
אֲזִי הִיא הַנִּיחָה אֶת הַבְּעִיָּה בְּגוֹפָה.
אוֹתָהּ בְּעִיָּה הִיִּתָה כְּאֶבֶן מְכַאֵבָה בְּתוֹכָהּ
עַד שֶׁהִיא נִפְתָּרָה אִי־כִשְׁהוּ, וְהָאֶבֶן הַתְּמוּסָסָה

גַּם כְּשֶׁבְּגָרָה, הַמְּשִׁיכָה, לֹא פִעַם, בְּאוֹתוֹ
דְּפוּס.

בְּמִקּוֹם לְחוּשׁ פֶּחַד, כַּעַס, דְּאָגָה,
אֶצְרָה רְגִשׁוֹת אֶלֶּה בְּגוֹפָהּ.

עַם בּוֹא הַמְּלַחֲמָה הַנּוֹרָאָה, הַהֶלֶם וְהַבְּעָתָה
חֲזָרָה הָאֶבֶן לְשִׁכּוֹן בְּגוֹפָהּ, גַּם עֵתָה,
וּלְקַצֵּר אֶת נְשִׁימָתָהּ.

פחד מוות/ שרה פרבר

לא יודעת אם מתר לי,
אני מפחדת שתמותי.
שהמים ישטפו אותך רחוק
ולא תצליחי להשמיע צעקה.
לו יכלתי הייתי פובלת אותך
בחדלי החיים, אוחזת חזק
שלא תעלמי לי
אך ראיתי את עיניך, עיפות מכאב
מתחננות שיפסק
מבקשות מהמים: קחו אותי רחוק,
הניחו אותי על הקרקעית.
יודעת שלא אוכל להציל אותך
או לבקש שתשארי
תשארי
תשארי

שמא/ שרית פרידמן-ברזניאק

אָנָא, אַל תִּשְׁאִירוּ אוֹתִי לְבַדִּי
וְאַל תִּשְׁלַחוּ אוֹתִי לְשֵׁם
וְאַל תִּלְכוּ כְּשֹׁאֲנֵי כָאן
אֶתִּי
שְׁמָא
יִפְלַח הַכָּאֵב אֶת גּוֹפִי
וְהוּא
לֹא יַעֲמֵד
לֹא יִבְלַע
לֹא יִשְׁאַף

וְשִׁנֵּינוּ נִבְכָּה
וְהוּא יִשְׁתַּק.

התקף/

תהילה אדלר-קרימלובסקי

אין דבר העומד בפני הרצון
חוץ מהחרדה
המתדפקת בעקשנות של ילדה
מקלקלת את שירת הרגשות
הממתינים בסבלנות לתורם
שלא יגיע.
לא היום בכל אפן.

לאט.

כמו בסרט נע של איש אחד
היא מכניסה אותי בכיסה הקטן
ועושה ממני מטעמים
ואני נעלמת בתוכה
ומפציעה מחדש
פצועה כהלכה
למנות את נזקיה
על ספסל הנאשמים.

הקשב/ תות הרמס סאטורי

הקשב ללילה מדמם דממות ליליות:
ירח דומה דמעות
מעל צמרות ארנים פתמי חרדה.
הקשב למקצב הערב של לב
פועם אל פי אדמה רעב:
יכלב אל מול ירח: רעב
וכואב לאהבה. כמה כואב
הוא לאהבה ועוד אוהב.
הוא עוד בוער.

חרדת נשים/ תמר דוד- כריספי

שוכבת קמוטת פנים
שעות במטתה
גופה בגד בה,
אך מוחה צלול.
זכרונות עברה רודפים אותה:
העליה ארצה,
התישבות,
מלחמות ודאגות לבניה
התחלפו בדאגות לנכדיה.
בתה מביטה בעצב בבניה
לובשי המדים
ההולכים ומתרחקים בשביל
מהבית אל המלחמה.
האחות הרכה בשנים
מברכת מדי לילה את אחותה הסילת
ומתפללת לחזרתה
הדאגה, העצב המתפתל ותפלת הדורות
נאחזים בקדשת החיים ומיחלים
לשקט על פני האדמה.

*/ תמרה חלוצי

ילדה שלי שְהֵייתִי,
ילדה קטנה נצחית, תראי
איך היִם לא מתבַיֵש לנשק אֶת החוֹף
איך הצוּף לא מִפְחַד להנשא בְּאֵיֶר
על כָּל רוּחַ, לאנשלאיהיה
ואיך השֶׁמֶשׁ מביטה בְּכָל זֶה, לא צוֹחֶקת
לא בּוֹכָה. רק
משַׁתָּאָה.

ילדה קטנה,
אם את מִפְחַדֶּת מְגִלִים,
מאֲדוֹת אֵיֶר,
מִצָּבַע השָׁמַיִם,
לְפָחוֹת אֵל תִּתְנַצְּלִי.

השָׁרְפָה בְּחֶזֶק
שֶׁטְפוֹן יְדֶיךָ וְרַגְלֶיךָ
לא יִטְבִיעוּ אוֹתְךָ עַד עֶפֶר.

* / תמרה לילך מזומן

כוסות זכוכית עומדות לי
על הנשמה,
כשאני מניעה עצמי
הן רועדות פחד.

עמדי קפואה מול החיים.

לפרש מפה אדמה
עם נקדות לבנות זהירות,
להניח כוס אחר כוס הפוכה.

ככה ילמדו
להטיל פחדיהן לקרקע.

אדם ספר זכרונות/ נעמי לבנון-קשת

אָדָם

סֵפֶר זְכוֹנוֹת

עֵטוּף וְנֵעוּל

בְּקִפּוּדָה בְּמִפְתָּחוֹן שְׁבָרִירִי

לְבַל יְדֻלֵּף מִשׁוּלֵי הַדָּף

שׁוֹם סוֹד כְּמוֹס

לְחִמּוֹר וְלִסּוֹס.

אָדָם

סֵפֶר זְכוֹנוֹת

וְכָל דָּף בְּלֵה מְזֻקָן

הַמִּתְפֹּרֵר לְמַגַּע יָד

מִפְזָר לְרוּחַ

עוֹד פֶּסֶה מִמְנוֹ

עוֹד סוֹד

שֶׁנֶסֶה כָּל חַיִּי

לְשֹׁמֵר לְשׁוֹא.

אָדָם

סֵפֶר זְכוֹנוֹת מְכֻלָּה יְמִיו

בְּהִסְתַּרְת סוֹדוֹת מִיְתָרִים

וְכִשְׁגָּבְרַת זְקֵנָה קוֹפְצַת

לְבִקּוֹר לֹא צָפוּי

הוּא מִבֵּין שֶׁכָּל חַיִּי

פָּחַד לְשׁוֹא וְשִׁמְמִילָא

הַכֹּל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ

אֵז לָמָּה לוֹ כָּל הַטְּרָחָה?

חרבות ברזל / נעמי תדהר

אֹרֶזֶת אֶת הַפְּחָדִים
בְּאֵרִיזָה שְׁקוּפָה
עֲדוּת נִצְחָת,
בְּתוֹךְ רְסִיסֵי קִשְׁתוֹת
מוֹאֲרוֹת.

שְׂרוּעָה בְּתוֹךְ מְבַעַר
מְצוֹר וְחֶרֶבָן
בְּשִׁבִיל הַמְדָמָם.

כָּשֶׁהִשְׁמַט תִּדְלַק
גַּם אַחֲרֵי הַשְׁקִיעָה
מִבֵּין הַהֲרִיסוֹת
מִהֲנָהר וְעַד הַיָּם
הָעֵלְטָה תֵּאִיר..

חרדה/ נעם מוטולה

ואני לעולם לא אשכח את אותן הלילות
שהוא קם מזיע מחלום רע
והרגשתי אותו בכל תזוזה של המטה
הפנים שלו ספרו לי הכל והשפתיים שלו היו
יבשות יותר מביום כפור.
לא רחמתי עליו אבל כאב לי בשבילו
יכלתי למלא ברכה שלמה כשהייתי סוחטת
את החלצה שלו.
הוא תמיד נסה להתחמק מלישן יחד, ואני
דוקא רציתי את ההפך,
רציתי להיות שם בשבילו כשאף אחד אחר
לא היה או יהיה. אבל אני תמיד כן.
תמיד להיות זו שמתעוררת אתו, שסוחטת
את החלצה שלו.
הזעה שלו מעולם לא הפריעה לי, להפך
היא נתנה לי את המקום להבין איזה גבור
הוא.

ובשביל להיות גבור לא צריך להציל תיול
מצמרת עץ או לנצח במלחמה,
למרות שהוא כבר נצח בה.
במלחמה הזו מול המום, מול החרדה, מול
הפחדים שלפעמים
גם אותי משאירים עירמה.
לא אמרתי לו שאני מבינה אותו למרות
שאני כן.
לפעמים שתיקה היא החבוק הכי חזק שכן
אדם יכול לקבל,
קצה שחזק יותר מכל מילה, מכל הבטחה
שלפעמים אנחנו לא יכולים לקיים.
להט הרגע יכול להפיל אותנו בפח המון
פעמים.
אמרתי לו, והוא הבין הכל. גם כשלא אמרתי
בקול.

אפשר לעצום עיניים, לא להרטב/ סוזן-שוש בן-עזרא

כְּשֶׁהִדְאָגָה הִתְחַלְפָּה בְּפֶחַד
הוֹתֵרַת יַיִן צוֹנֵן, שְׁלֵחַן עָרוֹךְ
לְאֶרֶךְ הַשְּׂדֵרָה, בְּלֵב לִבֵּךְ
לִילָה חֲשׂוֹךְ

כְּשֶׁהִגְעַתְּ אֶל הַפֶּנֶס הָאֲחֵרוֹן
הַחַל מְטַפֵּטֵף גְּשֵׁם רֵאשׁוֹן
מְכוֹנֵית עֲצָרָה, אִישָׁה יְצָאָה
זִהִית קוֹמֵתָה

וַיִּדְעַתְּ - מְבוּל

קחי לך / נעמה מוזס

קחי לך אִמָּץ לגדל,
להיות בתנועה,
להביט בתמונה השלמה.
אִמָּץ להיות מחוץ למסגרת,
לעשות משהו טפה אחרת.
קחי לך אִמָּץ לצחק ולבכות,
ולפעמים רק לחכות.
אִמָּץ- לא הכל לדעת,
אִמָּץ,
בחיים לגעת.

*/ עדה מיכל ויינשטיין

בלילה הן נמרחות בנזילות מלית כמו
פסיכודליות ללא פטריות.
אולי אלו חלקי לב שאינם מדברים או פשוט
זכרונות עתיקים שאינם נעצרים בגבול
הזמן.
משיטים בשדה הקונטי וממתינים לשעה בה
יוכלו לעבר להראות את עצמם שמא שכחתי
לחיות.
שמא שקעתי שוב בתבנית הלוחצת וקבלתי
עלי את הדין בו לא קימת גמישות וחובה
עלי להמשיך את אסורי אבותי.
יתכן ובכלל אלו השדים שבנפש או בשדה
הרוצים שאמס ואאבד את עצמי .
למרות הכל הצלחתי לישון

עוד אברח לך מהאצבע/ עדן ג'וזאן מ. סימן-טוב

הם ימשיכו לדבר בדיוק אותו הדבר
בעברית ההיא הישנה
יאחזו בעלוותיה בזמן שהאותיות ינסו לברח
תחתייהם ברוח רובוטית,
יפה קזו;
יבנו שריקות מתזמרות
לאללה מתזמרות.
והיא כלה תברח
אולי יפה והם ירדפו הם יתפסו
הם יחילו הם יגיעו.
ישחררו מוח,
ידיים. היא תצליח
הם יאלמו
ירדפו
יתפסו
יקווצצ'ו אותה לגמרי
(הם עוד יופתעו מקאנצ'יות הנגינה)

ישאר ממנה כלום
כלום ישאר ממנה
אתם תראו
כלום-מופתי-משכלל
והיא תברח בדלוג כמעט חרב דרך מרוח
מפרקי האצבעות הסדוקות
שלם

והם ידברו
עברית,
ממש בה
והיא
לא תשמע שבוע
ויודיעו איה ומצאו אותה מתה בעוד יומים
והם ידברו
בה
ממש מאחורי המאפיה של בנימין
(יש שם איזו סמטה ירקה)
והם עוד ידברו בה
יכתבו שהיא נפלה שם על ברזנט ששפד
אותה חזק במח;
כלום לא יצא ממנה.
והם
בה.

כשהאוויר נהיה דליל/ עדי סגל ויסברגר

מאִוְרֶת אֶת הַפְּחָדִים
מִפְזֶרֶת אֶת הָאִימָה בְרוּחַ
נוֹתֶנֶת לַחֲרָדָה לִיזוּל מִמְּנִי וְהַלְאָה
מִגִּירָה מִחֻשְׁבוֹת רְעוֹת.

עוֹשָׂה מְקוֹם לְקִבְלָה,
מִתְאַמְצֶת לְבַטֵּל אַחִיזָה
לְפָרֵשׁ יָדַיִם לְרוֹחָה

מִנְסָה
לְנִשֵּׁם אֶת הַיְדִיעָה שֶׁהוּא עוֹד רָגַע
מִתְגִּיֵס.

בין סלעי הפחדים/ סיגל בן עמרם

פְּחָדִים, כְּמוֹ קִיר אֲבָנִים
עֲתִיקוֹת שְׁחָצְבוּ קִדְמוֹנִים
שָׁבְרוּ, הֶעֱמִיסוּ, נָשְׂאוּ
עַל כְּתָפֵים צְרוּבוֹת מִשָּׁנִים
שֶׁל עֲבֹדוֹת, וּמְכֹאֹב וַיֵּאוֹשׁ
וְהִנִּיחוּ אוֹתָן מִבְּפָנִים.

סֶלַע יָסוּד וְסֶלַע מִשְׁקַע
סִתְתוּ, הִצְמְדוּ לְתִמְוֵנַת מוֹעֵקָה.

סִדְקִים, בֵּין סֶלְעֵי הַפְּחָדִים
נִפְרָשִׁים כְּמוֹ רֶשֶׁת וְרִידִים
חוֹתְרִים, מְטַפְסִים, מְפֹלְסִים
אֶל כְּתָפֵי הַצְּרוּת נִצְמָדִים
בְּעֵקְשׁוֹת, בְּרִצּוֹן, בְּעֵצְמָה
וּלְדֶרֶךְ אַחַת מִתְלַכְּדִים.

כָּאֵן אֲנִי מְלַבֵּלֶת,
כְּאוֹתָהּ הַרְקֶפֶת
מִצְמִיחָה נִצְנִי הַנָּאָה
פְּרָחֵי הַגְּשֵׁמָה
גְּבֻעוֹלִים שֶׁל נַחַת.

כָּאֵן עָלֵי מוֹרִידִים
בֵּין סֶלְעֵי הַפְּחָדִים.

אוקטובר שלי/ עדה רוזן גל

נְכַדִי רְכוּן עַל כֶּסֶא בְכֶתֶה
זָרְעוּ שְׁמוֹטָה עַל שֶׁלֶחַן,
רְגְלֵי מְשַׁלּוֹת
עֵינָיו מְזַגְגוֹת
נְשִׁימָתוֹ עֵיפָה וּכְבֵדָה.

זֹכֵר אֶת יוֹם אֶתְמוֹל,
נִפְשׁוּ בְּפֶרְפוּרֵי מֶטָה
רוֹאֶה אוֹתָה מוֹלוֹ
כְּמוֹ שְׁמַיִם בְּצִיּוֹר
בוֹכָה עֵנְנֵי נוֹצָה.

אֶת יוֹם הַמָּחָר לֹא חֵלֵם
כִּילֵד עֶטָה מְדִים
עֲשֵׂה אֶת הַמְּטָל.

זָקֵן קֶטָן עַל סִנְטָר
בְּגֵד יָרֵק סוֹגֵר חִלּוּמוֹת
סִמְטוֹת מְחַבְּקוֹת לוֹחֵם.
עֲזָה כְּמוֹת תְּשׁוּקָתוֹ לַחִיּוֹת.

משחק מחבואים/ עינב זלוף עמר

מי שמאחוריה או מלפניה
הוא העומד.
היא לא אמרה לא.
יותר משפחה
שימצאו אותה
פחה להישכח.

אומץ בוא/ עדנה ויג

אומץ בוא!

פחד – לה!

אני קוראת לאומץ

אאמץ אותו לחיקי

אנסה להכניסו לתוכי

במאמץ אינסופי

אסתכל לפחד בעיניים,

אומר לו ללכת

ודי,

כבר שבעתי ממנו. בינתיים

הפחיד אותי מאוד,

בחי.

ואם יחזור יזפיע

אגרשו ומיד

לא אתן לו להפריע –

מוגר לעד!

יזפיע האומץ

יתגלה במלוא הדרו

אפעל ואצליח

ביחד אתו

מות הקיץ/ ענבל מגן

אָבֵל אָנִי
קִרְקַעִית כְּרֶכֶר מְחַרְרֶת,
אָנִי אֲדַמַּת לֹס לְלֵא תַחְתִּית,
יְבִשְׁתִּי כְּלִיל כְּמוֹ גֶרֶן לַפְּנוֹת בְּקֶר,
כְּמוֹ כֵּד עֲשׂוּי טִיט
כְּמוֹ עוֹר מִתְפַּצֵּחַ
סָבִיב שְׁפָתַיִם סְדוּקוֹת שֶׁל אַחֲרוֹן הָאֲסִירִים.

הַצְמַחִים שְׁלִי שׁוֹלְחִים אֵלַי
יְדִים דוֹרְשָׁנִיּוֹת.
מִתְחַנְּנִים לִי בְּקוֹלוֹת בְּכַיִּים,
בְּתֵדָר שֶׁרַק אָנִי שׁוֹמַעַת,
בְּתֵדָר שֶׁרַק אָנִי יוֹדַעַת:
קִצַּת אֶהְבֶּה
קִצַּת אֶהְבֶּה חֶסְרָה לְנוּ.

הַשְׁקִי אוֹתָנוּ מִי אֶהְבְּתָךְ,
הַזְלִיפִי בְּנוּ מִמְקוֹרֶךְ חַיִּים,
הַגִּירִי אֶל קֶרְבְּנוּ נוֹזֵל שְׁקוּף, טְעִים,
שִׁישְׁטָךְ מֵאֲתָנוּ
אֶת בִּיּוֹב הַיּוֹמִיּוֹם.

הַתְּנַפְּצִי עָלֵינוּ
גְּלִים שֶׁל דְּאָגוֹת,
קִרְצָפִי מֵאֲתָנוּ, כְּמוֹ אֵמָא בְּאִמְבֵּט,
גּוֹשִׁי זָפַת שֶׁדְּבָקוּ בְּעוֹרְנוּ,
חֲרִיוֹנֵי מִטְלוֹת, כְּתָמֵי הָעֵרוֹת,
נִשְׁקִי בְּפֶה רֶטֶב
סִימָנִים כְּחָלִים שֶׁל אַכְזָבוֹת.

השבעה באוקטובר/ ענבר תבור

לא ספגתי פגיעה ישירה

אך קירותי

רעדו

ושמשותי

התנפצו

ורסיסי פחד

פגעו

ביסודות

הבית.

מרשם/ ענבל רשתי

קחי שְׁתִּי מְנוֹת בְּבִקֵּר
מִיַּד כְּשֶׁהַעֵינַיִם נִפְקָחוֹת
אִם אֶת רוּצָה
שֶׁהַיּוֹם יַעֲבֹר

תִּנְשָׁמִי וְתִשְׁאַפִּי כֹל שְׁעָה עֲגֵלָה
בְּשִׁבִיל שֶׁהַמַּחְשְׁבוֹת לֹא יִשְׁתַּלְטוּ
שֶׁהַיְרִידִים לֹא יִזְלוּ

תִּשְׁתַּפִּי
בְּמִנוֹן קְבוּעַ
אֲרֻבַּע פְּעָמִים בְּשָׁבוּעַ
שִׁבִיל שֶׁהַשֶּׁקֶט יִחְזֹר

קחי עוֹד מְנָה בְּעֶרֶב
לִפְנֵי הַשָּׁנָה
אִם אֶת רוּצָה
שֶׁהַלַּיְלָה יַעֲבֹר

מהי המציאות/ ענת קופרמן

אני משתגעת!
משהו עוצר
ואותי חוסם
לא מצליחה כמעט לחשב מנסה כל רגש
להדף לרגע מתעצבנת
ומיד עצובה לפתע צוחקת
אחר כך בוכיה
משחקת עם המחשבה
בוחנת את ההתנהגות
לא בטוחה
אם זוהי אמללות מנסה לנתח
מהי המציאות
ומהי החרדה שתוקפת בפתאומיות
מנסה להרגע
להיות מעט שלווה
אך משהו עקש
לא עוזב את הנשמה
ומחפשת, מבררת
בשקט עם עצמי
האם זאת המלחמה
שמתרחשת בחוץ
או שהמאבק
הוא פנימי
ורק אצלי בגוף?

אמת/ צביה גולן

כְּשֶׁהֵייתִי קִטְנָה
פְּחַדְתִּי מִמְּפִלְצוֹת
וְאִמָּא אָמְרָה:
אֵל תִּפְחָדִי, יִלְדְתִי,
אֵין מְפִלְצוֹת בְּעוֹלָם.

כְּשֶׁהֵייתִי קִטְנָה
פְּחַדְתִּי מֵהַחֲשֶׁךְ
וְאָבָא אָמַר:
אֵל תִּפְחָדִי,
יִלְדְתִי,
אֲחֵרֵי הַחֲשֶׁךְ, יָבוֹא הָאוֹר.

הַיּוֹם אֲנִי יוֹדַעַת:
אִמָּא הֵיִקְרָה טְעֵתָה
אוֹ אוֹלֵי פְּשׁוּט לֹא רָצְתָה לְסַפֵּר
כִּי הָרִי בָּאָה מִשָּׁם
וּפְגִשָּׁה בְּחַיֵּיהָ מְפִלְצוֹת אָדָם.
וּמָה שְׁנוֹתֵר לִי עֲכָשׁוּ
זֶה רַק לְקוֹזוֹת
שְׂאֵבָא דוֹבֵר אָמַת
לְפָחוֹת.

* / צ'רנה שולמנוביץ'

אָל תּוֹךְ תְּהוּם שֶׁל חֲשֶׁךְ מְבִיטוֹת עֵינַי,
אָל תּוֹךְ תְּהוּם שֶׁל חֲשֶׁךְ מוֹשְׁטוֹת יָדַי,
אָל תְּהוּם שֶׁל פְּחַד רִגְלֵי עוֹמְדוֹת דָּם.
אֵין תְּזוּזָה, הָאֵם הַכֹּל חָלוּם?
פּוֹקֶחַת עֵינַיִם, הַפְּחַד נוֹתֵר.

הַגּוֹף מְתַנּוּעַ אֲבָל בְּפָנַיִם הַכֹּל נֶעְצֵר.
מִמְשִׁיכָה לְזוּז אֶךְ עוֹמְדַת בְּאוֹתוֹ מְקוֹם.
מְתִי יִהְיֶה לִי אֶת הָאֲמֶץ...
לְהִתְמוֹדֵד, לְבָכוֹת, לְצַעֲקָה, לְרַעַד, לְפֹל
וְלֶאֱסֹף אֶת עֲצָמַי מִחֲדָשׁ.
בְּלִי פְחַד שְׂנוּעֵל וּמְכַאֵיב
וְלֹא נוֹתֵן לִי עוֹד לְנֶשֶׁם.

עץ או פלי/ ראובן פרומר

...אבל למה ה"הכול" הזה נגמר כל-כך מהר???

עבר רק שבוע ושוב חזרנו לקטר ומאחור הג'יפ שטס ב-140 לא מפסיק לסנוור

"זוז כבר אידיוט! אתה רק מפריע. יא חתיכת מפגר"

ואוי לך אם בסופר עם הקפאי אתה קצת "מברבר"

וחזרו ההפגנות וההשתמשויות והאשמות הדדיות

איזה כיף שלא שכחנו דבר כמה נעים להיזכר...

רק חבל שעברנו מלחמה ארוכה ולא הצלחנו להתעורר...

רק חכו בסבלנות שהמלחמה תגמר הו, אז תראו איך הכל השתנה לבלי הכר שפנפו עיניים כי עקשיו העולם מ-מ-ש אחר

(רק חבל שהיה צורך במלחמה הארוכה כדי שנתעורר...

חיוכים במקום חיוכים, המון מתנדבים ואין משתמטים

ותורמים ונותנים, מבשלים ומסיעים,

מסיעים ועוזרים וקוטפים תפוזים

והולכים ללניות אפילו שלא מכירים, אורזים חבילות וגם את התפוזים

וכותבים מכתבים. המוני... נכון עדין קצת מתוחים אבל לא מתנפחים

ובודאי שלא רבים. כלם אדיבים שהרי: "כלנו אחים"

ורק: "ביחד מנצחים". ואין הפגנות ואין ועדה לבחירה של שופטים

ומנויים של שרים לממשלת "אחדות" העשויה טלאים טלאים...

אח, החיים הטובים! היינו כחולמים... א:

רק חכו בסבלנות שהמלחמה תגמר הו, אז תראו איך הכול השתנה לבלי הכר שפנפו עיניים כי עקשיו העולם ממש אחר...

הים / קריסטינה רוסקוב

הים רחב גדול בולע
אני קטנה כסיב מכחול
על כן אביט בו מרחוק, אתגעגע
אנעץ חזק את כף רגלי בגרגירי החול

הים סוער גועש ומתפרע
שולח את גליו לרדף
אחר גופי המתנועע
ברוח סערת הנפש של אתמול

הים מקרן כחל של סיוטים
מוליד בי שצף קר של בעותים
על כן אתבונן בו על הסלע
כסירנה מרדנית

אם אתקרב יותר אראה עצמי טובעת
פי קרוע לדגיגים
בשרי רך מזון כרישים
מחשבותי
תהום

חשש תמידי/ שי מדמון

ראיתי תחבֵּשֶׁת שְׁלֵא מוֹצֵאת אֶת הַפְּצֵעַ:
קִבִּים רוֹדְפִים אַחַר אִישׁ נֶכֶה.
מְצֵאתִי כְּדוֹר שֶׁהִיא מִנַּח עַל יַד כּוֹס רִיקָה.
גַּם מִזְרֵק אֲבוֹד צָבַר גְּעֻגוּעִים לְזְרוּעַ חְרוּטָה.
הַאֲלֵנְקָה נִשְׁאַה עַל גֵּב הַחֵיל
וְאַסְפִּירִין לִבֵּן פֶּג תִּקְרָף.
קָרִין חֲדָשׁוֹת דְּבַר לֵאפֵי אֶחָד
בְּתוֹךְ פּוֹרֵד אֶסְקוֹרְט לְבִנָּה
וְעִשְׂרִים סִיגְרִיּוֹת הַעֲזָבוּ בְּתַחֲנַת אוֹטוֹבוּס.
כָּל אֶחָד מֵהֶם הִצְלִיחַ לְהִתְגַּבֵּר עַל הָעִשׂוֹן,
וְאֵת מְדִינָתִי, מְלֵאָה בְּהַרְגָּלִים מְגֻנִים, לֹא
נִגְמְלַת מֵהִימִים הָעֲצוּבִים.

מעטה מעטפת/ מיכל דורון

הנרידים, העורקים והעצבים
חשופים, עירמים ללא כסות
מעטה של שקיפות כואבת, חבולה ודואגת.
פרקי חיים בחריקות צורמות
חולפים דוהרים כמו סוסים טרויאנים,
מטרידים את מנוחת הצהרים של השכנים.
יש להחליף מנגינה למסע החיים
שתהיה נעימה עם שושנים בנרד
וסוסי עץ מתנדנדים בתוך ארגזי חול
רכים וחמים.

אקראיות ספציפית/ ארנינה קשתן

אָל תּוֹךְ הַגּוֹפֶנֶץ הַפְּרִטִיקוּלָרִי
שֶׁהוּא אֲנִי
נוֹצְקוֹת
מִשְׁכָּבֵר הַרְחָם
וְעַד מִשְׁכָּב אַחֲרוֹן
אֶפִּיזוֹדוֹת קִדְמוֹנִיּוֹת
אֶקְרָאיוֹת עֲלוֹמוֹת עֲצוֹמוֹת
מִרְפָּרְפוֹת
נִחְקָקוֹת
נִבְלָעוֹת
נוֹתְרוֹת
נִקְבְּצוֹת לְאִפְיוֹן מְדִיק
לְפָרְקִים,
מִשְׁתַּנָּה
תְּדִיר.

הַהִתְהוּוֹת הַמִּתְמַדֶּדֶת שֶׁל אוֹפְצִיַּת הַשִּׁכְחָה
אוֹרְבֵת בֵּין קִטְעֵי עֵבֶר צְבֻעוֹנִיִּים
אוֹ אֶפְלִים
נִמְסָקֶת אֶל תּוֹךְ פְּחָדֵי עֵתִיד
שָׁבוּ מִתְעַבִּים הַקִּדְמוֹנִיִּים
בְּתַאֲוֹת סֵדֶר הַשְּׂרָדוּתִית
מִתְמַהֵלֶת לְמִבְנֵה חֵדֶשׁ
שֶׁגַם נִשְׁכַּבְתִּיו הָאוֹפְצִיּוֹנְלִיּוֹת
שָׁבוֹת לְהַמְחִק
וְחוֹזֵר חֲלִילָה